

BERNSKA KONVENCIJA ZA VARSTVO KNJIŽEVNIH IN UMETNIŠKIH DEL

z dne 9. septembra 1886,

dopolnjena v Parizu 4. maja 1896, spremenjena v Berlinu 13. novembra 1908, dopolnjena v Bernu 20. marca 1914, spremenjena v Rimu 2. junija 1928, v Bruslju 26. junija 1948, v Stockholmu 14. julija 1967 in v Parizu 24. julija 1971

Države unije so se v skupni želji, da čim bolj učinkovito in enotno zavarujejo pravice avtorjev na njihovih književnih in umetniških delih,

ob priznavanju pomena dela konference za revizijo v Stockholmu leta 1967,

odločile spremeniti akt, ki je bil sprejet na konferenci v Stockholmu in pri tem pustiti popolnoma nespremenjene njegove člene 1 do 20 in 22 do 26.

Dosledno temu so se podpisani pooblaščenici potem ko so predložili svoja pooblastila, ki so bila v redu in v predpisani obliki, zedinili o temle:

1. člen

Države, za katere se uporablja ta konvencija, tvorijo Unijo za varstvo pravic avtorjev na njihovih književnih in umetniških delih.

2. člen

1) Izrazi "književna in umetniška dela" zajemajo vse stvaritve s književnega, znanstvenega in umetniškega področja, ne glede na način in obliko njihovega izražanja, kot so: knjige, brošure in drugi spisi; predavanja, govori, besede in druga dela enake narave; dramska ali dramsko-glasbena dela; koreografska in pantomimska dela; glasbene skladbe z besedilom ali brez besedila; kinematografska dela in z njimi izenačena dela, izražena s postopkom, ki je podoben kinematografiji; dela s področja risanja, slikarstva, arhitekture, kiparstva, rezbarstva, litografije; dela s področja fotografije in z njimi izenačena dela, izražena s postopkom, ki je podoben fotografiranju; dela uporabne umetnosti; ilustracije, zemljevidi, načrti, skice in plastična dela, ki se nanašajo na zemljepisje, topografijo, arhitekturo ali znanost.

2) Državam unije pa je prepuščeno, da v svojih zakonih predpišejo, da bodo književna ali umetniška dela ali pa ena ali več njihovih kategorij uživala varstvo le, če so fiksirana na materialni podlogi.

3) Enako varstvo kot izvorna dela uživajo prevodi, priredbe, glasbene obdelave in druge predelave književnega ali umetniškega dela, vendar brez škode za pravico avtorja izvirnega dela.

4) Državam unije je prepuščeno, da določijo v svojih zakonih varstvo, ki se bo priznavalo uradnim besedilom z zakonodajnega, administrativnega ali sodnega področja ter uradnim prevodom teh besedil.

5) Zbirke književnih ali umetniških del, kot so enciklopedije in antologije, ki glede na izbiro in razpored vsebine pomenijo intelektualne stvaritve, so kot takšne zavarovane brez škode za pravice avtorja na vsakem takem delu, ki je sestavni del teh zbirk.

6) Omenjena dela uživajo varstvo v vseh državah unije. To varstvo je v korist avtorjev in imetnikov njihovih pravic.

7) Državam unije je prepuščeno, da določijo v svojih zakonih področje uporabe zakona, katero se nanaša na dela uporabe umetnosti ter na industrijske risbe in modele, kakor tudi na pogoje, pod katerimi bodo takšna dela, risbe in modeli zavarovani, upoštevajoč pri tem četrti odstavek 7. člena te konvencije. Za dela, ki so v državi izvora zavarovana izključno kot risbe in modeli, se more v kakšni drugi državi unije zahtevati le posebno varstvo, ki se v njej priznava risbam in modelom; če pa se jim v tej državi takšno posebno varstvo ne priznava, so ta dela zavarovana kot umetniška dela.

8) Varstvo po tej konvenciji ne prihaja v poštev za dnevne novice ali za razne vesti, ki imajo značaj navadnega tiskovnega poročila.

2.bis člen

1) Državam unije je prepuščeno, da v svojih zakonih deloma ali popolnoma izključijo iz varstva, predvidenega v 2. členu te konvencije, politične govore in govore na sodnih obravnavah.

2) Prav tako je državam unije prepuščeno, da določijo v svojih zakonih pogoje, pod katerimi smejo biti predavanja, govori in druga javno izrečena dela enake narave reproducirana po tisku, oddana po radiodifuziji ali prenesena javnosti po žici in biti predmet javne priobčitve, predvidene v prvem odstavku 11.bis člena te konvencije, če to opravičuje namen obveščanja.

3) Le avtor pa ima izključno pravico zbrati svoja dela, navedena v prvem in drugem odstavku tega člena, v zbirko.

3. člen

1) Varstvo po tej konvenciji uživajo:

a) avtorji državljani katere izmed držav unije glede svojih objavljenih ali neobjavljenih del;

b) avtorji, ki niso državljani kakšne države unije, glede del, ki jih prvič objavijo v eni izmed teh držav ali sočasno v eni državi izven unije in v eni državi unije.

2) Avtorji, ki niso državljani kakšne države unije, vendar običajno prebivajo v eni izmed njih, so za uporabo te konvencije izenačeni z avtorji, ki so državljani te države.

3) Z "objavljenimi deli" so mišljena dela, izdana s privolitvijo njihovih avtorjev, ne glede na način izdelave njihovih izvodov, če so bili ti izvodi dani na razpolago tako da je to ustrezalo potrebam javnosti, upoštevajoč pri tem naravo dela. Uprizoritev nekega dramskega ali dramsko-glasbenega ali pa predvajanje kinematografskega dela, izvedba nekega glasbenega dela, javno recitiranje književnega dela, prenos ali radijska oddaja književnega ali umetniškega dela, razstavitev nekega umetniškega dela in zgraditev nekega arhitektonskega dela ne pomenijo objave.

4) Šteje se, da je neko delo objavljeno sočasno v več državah, če je objavljeno v dveh ali več državah v tridesetih dneh od njegove prve objave.

4. člen

Po tej konvenciji uživajo varstvo, celo če niso izpolnjeni pogoji iz 3. člena te konvencije:

- a) avtorji kinematografskih del, katerih proizvajalec ima svoj sedež ali običajno prebivališče v kakšni državi unije;
- b) avtorji arhitektonskih del, zgrajenih v kakšni državi unije, ali del grafičnih in plastičnih umetnosti, ki so sestavni del nepremičnine v državi unije.

5. člen

1) Na delih, za katera jim daje varstvo ta konvencija, uživajo avtorji v državah unije, razen v državi izvora dela, pravice, ki jih zakoni v teh državah priznavajo ali jih bodo pozneje priznavali svojim državljanom, kot tudi pravice, specialno priznane s to konvencijo.

2) Za uživanje in izvrševanje teh pravic ne velja nobena formalnost in sta neodvisni od varstva v državi izvora dela. Izven določb te konvencije določajo torej obseg varstva in pravna sredstva, ki so avtorju zajamčena za varstvo njegovih pravic, izključno zakoni države, v kateri varstvo zahteva.

3) Varstvo v državi izvora dela določajo domači zakoni. Če pa avtor ni državljan države izvora dela, glede katerega uživa varstvo po tej konvenciji, ima v njej enake pravice kot domači avtorji.

4) Za državo izvora dela se šteje:

a) za dela, ki so bila prvič objavljena v kakšni državi unije - ta država; če so bila dela objavljena sočasno v več državah unije, ki dopuščajo različno trajanje varstva - tista država, katere zakoni dajejo najkrajše varstvo;

b) za dela, objavljena sočasno v kakšni državi izven unije in v kakšni državi unije - država unije;

c) za neobjavljena dela ali za dela, ki so bila prvič objavljena v državi izven unije, ne da bi bila sočasno objavljena v kakšni državi unije - država, kateri pripada avtor; toda

i) če gre za kinematografska dela, katerih proizvajalec ima sedež ali običajno prebivališče v kakšni državi unije, se šteje za državo izvora ta država, in

ii) če gre za arhitektonska dela, zgrajena v državi unije, ali za dela grafične in plastične umetnosti v sklopu nepremičnine, ki je v državi unije, se šteje za državo izvora ta država.

6. člen

1) Če kakšna država izven unije ne varuje dovolj dela avtorjev, ki so državljani kakšne države unije, lahko država unije omeji varstvo del tistih avtorjev, ki so na dan prve objave teh del državljani druge države in nimajo običajnega prebivališča v kakšni državi unije. Če država, v

kateri je bilo delo prvič objavljeno, izkoristi to pravico, niso druge države unije dolžne priznati delom, ki so tako pod posebnim tretmajem, večjega varstva, kot jim je priznано v državi, v kateri so bila prvič objavljena.

2) Nikakršna po prvem odstavku tega člena uvedena omejitev ne sme biti v škodo pravicam, ki si jih je pridobil avtor na delu, objavljenem v kakšni državi unije, preden je začela veljati ta omejitev.

3) Države unije, ki na podlagi tega člena omejujejo varstvo avtorskih pravic, obvestijo o tem generalnega direktorja Svetovne organizacije za intelektualno lastnino (v nadaljnjem besedilu: generalni direktor) s pismeno izjavo, v kateri navedejo države, glede katerih je bilo varstvo omejeno, ter omejitve, ki veljajo za pravice avtorjev državljanov teh držav. Generalni direktor sporoči to takoj vsem državam unije.

6.bis člen

1) Neodvisno od premoženjskih pravic avtorja, in celo po njihovi odstopitvi, obdrži avtor pravico do priznanja, da je on ustvarjalec dela, in pravico, da se upre vsaki skazitvi, okrnitvi ali drugačni spremembi dela ali vsaki drugi uporabi tega dela, ki bi škodovala njegovi časti ali njegovemu ugledu.

2) Pravice, priznane avtorju po prvem odstavku tega člena ostanejo v veljavi po njegovi smrti najmanj do izteka njegovih premoženjskih avtorskih pravic in jih smejo izvrševati osebe ali ustanove, ki so za to upravičene po domačih zakonih države, v kateri se varstvo zahteva. Države, katerih zakoni, ki veljajo ob ratifikaciji tega akta ali ob pristopitvi k njemu, ne vsebujejo določb, ki bi po avtorjevi smrti zagotavljale varstvo vseh pravic, priznanih po prvem odstavku tega člena, pa lahko določijo, da posamezne teh pravic po avtorjevi smrti ne ostanejo v veljavi.

3) Pravna sredstva za varstvo v tem členu priznanih pravic urejajo zakoni države, v kateri se varstvo zahteva.

7. člen

1) S to konvencijo priznано varstvo traja za avtorjevega življenja in petdeset let po njegovi smrti.

2) Za kinematografska dela pa lahko države unije določijo, da preneha varstvo s pretekom petdesetih let, odkar je s privolitvijo avtorja delo postalo dostopno javnosti ali, če se to v petdesetih letih, računano od realizacije, ne zgodi - s pretekom petdesetih let od te realizacije.

3) Za anonimna dela ali dela pod psevdonimom preneha s to konvencijo priznано varstvo s pretekom petdesetih let, odkar je delo na dovoljen način postalo dostopno javnosti. Če pa psevdonim, ki si ga vzame avtor, ne dopušča nobenega dvoma glede njegove istovetnosti, traja varstvo toliko, kolikor je predvideno v prvem odstavku tega člena. Države unije niso dolžne varovati anonimnih del ali del pod psevdonimom, za katera se lahko opravičeno domneva, da je njihov avtor umrl pred petdesetimi leti.

4) Državam unije je prepuščeno, da v svojih zakonih določijo trajanje varstva za fotografska dela in za dela uporabne umetnosti, če uživajo varstvo kot umetniška dela; to varstvo pa ne sme trajati manj kot petindvajset let, računano od realizacije dela.

5) Rok varstva po avtorjevi smrti in roki, predvideni v drugem, tretjem in četrtem odstavku tega člena, začno teči od smrti ali od dogodka, predvidenega v teh odstavkih; vendar se njihovo trajanje vselej računa od 1. januarja leta, ki neposredno sledi letu smrti ali omenjenega dogodka.

6) Države unije imajo pravico predpisati daljše trajanje varstva, kot je predvideno v prvem do petem odstavku tega člena.

7) Države unije, ki jih veže Rimski akt te konvencije in s svojimi domačimi zakoni, veljavnimi ob podpisu tega akta, priznavajo krajše trajanje varstva, kot je predvideno v prvem do petem odstavku tega člena, imajo ob pristopu ali ratifikaciji tega akta pravico tako krajše varstvo obdržati.

8) Vsekakor pa mora biti trajanje urejeno z zakonom države, v kateri se varstvo zahteva; če pa njeni zakoni ne določajo drugače, ne sme trajati varstvo dalj, kot je določeno v državi izvora dela.

7.bis člen

Določbe 7. člena te konvencije veljajo tudi v primeru, ko avtorska pravica pripada skupaj sodelavcem pri nekem delu, z izjemo, da se morajo zaporedni roki po avtorjevi smrti računati od smrti sodelavca, ki je zadnji umrl.

8. člen

Avtorji s to konvencijo zavarovanih književnih in umetniških del imajo ves čas, dokler trajajo njihove pravice na izvornem delu, izključno pravico prevajati svoja dela ali dovoljevati njihovo prevajanje.

9. člen

1) Avtorji s to konvencijo zavarovanih književnih ali umetniških del imajo izključno pravico dovoljevati njihovo reproduciranje, ne glede na kakšen način in v kakšni obliki.

2) Državam unije je prepuščena pravica, da v svojih zakonih dovolijo reproduciranje omenjenih del v določenih posebnih primerih toda le, če to reproduciranje ni v škodo redni uporabi dela in ne prizadene neopravičene škode zakonitim interesom avtorja.

3) Za reproduciranje se šteje po tej konvenciji vsako zvočno ali vizualno snemanje.

10. člen

1) Dovoljeni so citati, vzeti iz dela, ki je na zakonit način že postalo dostopno javnosti, s pogojem, da je to v skladu z dobrimi običaji, in v meri, opravičeni z namenom, ki naj se doseže: sem se štejejo tudi citati iz časopisnih člankov in občasnih zbornikov v obliki pregleda tiska.

2) Glede možnosti, da se na dovoljen način uporabljajo književna ali umetniška dela za ponazarjanje pouka z objavljanjem, oddajanjem po radiodifuziji ali z zvočnimi in vizualnimi snemanji, če tako uporabo opravičuje namen, ki ga je treba doseči, so odločilni zakoni v državah unije in posebni sporazumi, ki so sklenjeni ali ki bodo sklenjeni med njimi, pri čemer mora biti takšna uporaba v skladu z dobrimi običaji.

3) Pri citiranju in pri uporabi po prvem in drugem odstavku tega člena se morata navesti vir in avtorjevo ime, če je njegovo ime na izvirniku.

10.bis člen

1) Državam unije je prepuščena pravica, da dovolijo v svojih zakonih reproduciranje po tisku ali oddajanje ali žično prenašanje za javnost aktualnih člankov, v katerih se obravnavajo ekonomska, politična ali verska vprašanja, objavljena v dnevnikih ali v občasnikih, ali oddajanih del enake vrste, če njihovo reproduciranje ali prenašanje ni izrecno prepovedano. Pač pa mora biti vir vselej jasno naveden; sankcijo zaradi neizpolnitve te obveznosti določa v svojih zakonih država, v kateri se varstvo zahteva.

2) Prav tako je državam unije prepuščeno, da določijo v svojih zakonih pogoje, pod katerimi smejo biti pri poročanju o tekočih dogodkih s fotografijami ali po kinematografiji ali radiodifuziji ali z žičnim prenašanjem književna ali umetniška dela, ki jih javnost gleda ali posluša med dogajanjem, reproducirana ali dostopna javnosti v meri, ki jo opravičuje namen obveščanja.

11. člen

1) Avtorji dramskih, dramsko-glasbenih in glasbenih del imajo izključno pravico dovoljevati: 1. javno uprizoritev in izvajanje svojih del, s čimer sta mišljena javna uprizoritev in javno izvajanje z vsemi sredstvi ali postopki; 2. javno prenašanje uprizoritve in izvajanja svojih del s kakršnikoli sredstvom.

2) Enake pravice se priznavajo avtorjem dramskih ali dramsko-glasbenih del tudi glede prevajanja njihovih del ves čas, dokler trajajo njihove pravice na izvirnem delu.

11.bis člen

1) Avtorji književnih in umetniških del imajo izključno pravico dovoljevati: 1. oddajanje svojih del po radiodifuziji ali njihovo priobčitev javnosti s katerimkoli sredstvom za brezžični prenos znakov, zvokov ali slik; 2. vsako žično ali brezžično priobčitev po radiu oddajnega dela, če naj ga priobči javnosti kakšna druga ustanova, ne pa tista, ki ga je izvirno oziroma prva oddajala; 3. priobčitev po radiu oddajnega dela javnosti po zvočniku ali kakršnikoli drugi podobni napravi za prenos znakov, zvokov ali slik.

2) Državam unije je prepuščeno, da določijo v svojih zakonih pogoje za izvrševanje pravic iz prvega odstavka tega člena, vendar morajo biti pogoji strogo omejeni na države, ki jih predpišejo. Z njimi ne smeta biti prizadeti avtorjeva moralna pravica in ne njegova pravica do pravičnega plačila, ki ga, če ni prijateljskega sporazuma, določi pristojni organ.

3) Če ni predpisano drugače, dovoljenje iz prvega odstavka tega člena ne obsega hkrati dovoljenja za snemanje po radiu oddajnega dela s sredstvi za snemanje zvokov ali slik. Vendar je državam unije prepuščeno, da določijo režim efemernih posnetkov, ki jih snema radiodifuzna ustanova z lastnimi sredstvi in za lastne oddaje. V teh zakonih je lahko predpisano, da se smejo omenjeni posnetki zaradi njihovega izrednega dokumentarnega pomena hraniti v uradnih arhivih.

11.ter člen

1) Avtorji književnih del imajo izključno pravico dovoljevati: 1. javno recitiranje svojih del, s čimer je mišljeno javno recitiranje z vsemi sredstvi ali postopki; 2. javno prenašanje recitiranja svojih del z vsemi sredstvi.

2) Enake pravice se priznavajo avtorjem književnih del tudi glede prevajanja njihovih del ves čas, dokler trajajo njihove pravice do izvirnega dela.

12. člen

Avtorji književnih ali umetniških del imajo izključno pravico dovoljevati priredbe, obdelave in druge predelave svojih del.

13. člen

1) Vsaka država unije lahko predpiše, kolikor se nje tiče, pridržke in pogoje, ki se nanašajo na izključno pravico avtorja glasbenega dela in avtorja besedila - katerega snemanje z glasbenim delom je že dovolil - da dovolita morebitno zvočno snemanje omenjenega dela z besedilom; vsi taki pridržki in pogoji so strogo omejeni na države, ki jih predpišejo, in z njimi ne sme biti nikoli prizadeta avtorjeva pravica do pravičnega plačila, ki ga, če ni prijateljskega sporazuma, določi pristojni organ.

2) Posnetki glasbenega dela, ustvarjeni v kakšni državi unije v skladu s tretjim odstavkom 13. člena konvencij, podpisanih v Rimu 2. junija 1928 in v Bruslju 26. junija 1948, se smejo v njej reproducirati tudi brez privolitve avtorja glasbenega dela do preteka dveh let, računano od dneva, odkar veže omenjeno državo ta akt.

3) Posnetke, izdelane po prvem in drugem odstavku tega člena in uvožene brez dovoljenja zainteresiranih strank v kakšno državo, v kateri niso dovoljeni, lahko ta država zaseže.

14. člen

1) Avtorji književnih ali umetniških del imajo izključno pravico dovoljevati: 1. kinematografsko priredbo in reprodukcijo takih del in promet s tako prirejenimi in reproduciranimi deli; 2. javno predvajanje in izvajanje ter žično prenašanje tako prirejenih in reproduciranih del za javnost.

2) Priredba kinematografskih stvaritev, ki izvirajo iz književnih ali umetniških del, v kakršnikoli drugi umetniški obliki ostane dopustna le z dovoljenjem avtorjevih izvirnih del, ne da bi bile s tem prizadete pravice avtorja kinematografske stvaritve.

3) Prvi odstavek 13. člena te konvencije se ne uporablja.

14.bis člen

1) Brez škode za pravice avtorja kateregakoli dela, ki bi bilo lahko prirejeno ali reproducirano, uživa kinematografsko delo varstvo kot izvirno delo. Imetnik avtorske pravice na kinematografskem delu ima enake pravice kot avtor izvirnega dela, pri čemer so mišljene tudi pravice, ki so določene v 14. členu te konvencije.

2) a) Določanje imetnikov avtorske pravice na kinematografskem delu je prepuščeno zakonom države, v kateri se varstvo zahteva.

b) V državah unije, v katerih zakoni všttevajo med te imetnike avtorje, ki so kaj prispevali k realizaciji kinematografskega dela, se ti avtorji, če so se zavzeli za ta prispevek, ne morejo upreti reproduciranju, dajanju v promet javnemu predvajanju in izvajanju, žičnemu in radiodifuznemu prenašanju za javnost, priobčitvi javnosti, dopolnitvi s podnapisi in dvojnimi besedilom (dubliranje) kinematografskega dela, razen če ni drugače ali kaj posebnega dogovorjeno.

c) Vprašanje, ali mora imeti za uporabo tega odstavka pod b) zgoraj omenjena zaveza obliko pismene pogodbe ali ustreznega pismenega akta ali ne, rešujejo zakoni države unije, v kateri ima proizvajalec kinematografskega dela svoj sedež ali običajno prebivališče. Državi unije, v kateri se zahteva varstvo, pa je prepuščena pravica, da določi v svojih zakonih, ali mora imeti ta zaveza obliko pismene pogodbe ali drugega ustreznega pismenega akta. Države, ki izkoristijo to pravico, morajo o tem obvestiti generalnega direktorja s pismeno izjavo, ki jo ta takoj sporoči drugim državam unije.

d) Z besedami "če ni drugače ali kaj posebnega določeno" je treba razumeti vsak omejevalni pogoj, ki utegne spremljati omenjeno zavezo.

3) Če ni v domačih zakonih drugače določeno, ne velja drugi odstavek tega člena pod b) za avtorje scenarijev, dialogov in glasbenih del, ustvarjenih za realizacijo kinematografskega dela in ne za njegovega glavnega realizatorja. Države unije, katerih zakoni ne predvidevajo uporabe zgoraj navedenega drugega odstavka pod b) za omenjenega realizatorja, pa morajo o tem obvestiti generalnega direktorja s pismeno izjavo, ki jo ta takoj sporoči vsem drugim državam unije.

14.ter člen

1) Avtor ali po njegovi smrti osebe ali ustanove, ki so po domačih zakonih za to upravičene, uživajo glede izvirnih umetniških del ali izvirnih rokopisov pisateljev in skladateljev neodtujljivo pravico biti zainteresirani pri vsaki poznejši prodaji dela potem, ko ga je avtor prvič odstopil.

2) V prvem odstavku tega člena predvideno varstvo je mogoče zahtevati v vsej državi le, če se domača država v svojih zakonih strinja s takšnim varstvom, in le v obsegu, ki ga dopuščajo zakoni države, v kateri se varstvo zahteva.

3) Vsaka država določi v domačem zakonu način in stopnjo plačila.

15. člen

1) Da bi avtorji književnih in umetniških del, ki uživajo varstvo po tej konvenciji, veljali za take, dokler se ne dokaže nasprotno, in da bi jim bilo dosledno temu dopuščeno vlagati pri sodiščih v državah unije tožbe zoper kršilce njihovih pravic, zadostuje, če je na njihovem delu običajen način označeno njihovo ime. To stališče velja celo v primeru, če je to ime psevdonim, kadar psevdonim, ki ga je avtor privzel, ne dopušča nobenega dvoma glede njegove istovetnosti.

2) Dokler se ne dokaže nasprotno, se šteje, da je proizvajalec kinematografskega dela tista fizična ali pravna oseba, katere ime je na običajen način označeno na delu.

3) Pri anonimnih in psevdonimnih delih, ki ne sodijo med dela, omenjena v prvem odstavku tega člena, velja založnik, čigar ime je na delu, za osebo, ki predstavlja avtorja, če ni drugega dokaza; kot tak je upravičen varovati in uveljavljati njegove avtorske pravice. Ta odstavek se neha uporabljati, ko avtor odkrije svojo istovetnost in dokaže svoje avtorstvo.

4) a) Glede neobjavljenih del, katerih avtor ni znan in se zanje lahko zanesljivo domneva, da je njihov avtor državljan države unije, je prepuščeno tej državi, da v svojih zakonih imenuje pristojni organ, ki bo avtorja zastopal in imel pravico varovati in uveljavljati njegove pravice v državah unije.

b) Države unije, ki po tej določbi imenujejo tak organ, obvestijo o tem generalnega direktorja s pismeno izjavo, v kateri navedejo vse podatke o tako imenovanem organu. Generalni direktor sporoči to izjavo takoj vsem drugim državam unije.

16. člen

1) Vsako na nedovoljen način reproducirano delo se sme zaseči v državah unije, v katerih izvorno delo uživa zakonsko varstvo.

2) Prvi odstavek tega člena se lahko uporabi tudi za reproduciranja, ki izvirajo iz države, v kateri delo ni zavarovano ali je nehalo uživati varstvo.

3) Zaseg se opravi v skladu z zakoni vsake posamezne države.

17. člen

Določbe te konvencije v ničemer ne posegajo v pravico, ki jo ima vlada vsake posamezne države unije, da z zakonskimi ali policijskimi ukrepi dovoli, nadzoruje ali prepove promet, predvajanje ali razstavljanje kateregakoli dela ali proizvoda, glede katerega bi pristojni organ imel pravico.

18. člen

1) Ta konvencija velja za vsa dela, ki ob njeni uveljavitvi še niso postala javna dobrina zaradi izteka časa varstva v njihovi državi.

2) Če postane kakšno delo, ki mu je potekel čas dotlej priznanega varstva, javna dobrina države, v kateri se zahteva varstvo, ne more biti v njej znova zavarovano.

3) To načelo se izvaja v skladu z določbami v posebnih konvencijah, ki so jih ali jih bodo v ta namen sklenile med seboj države unije. Če ni podobnih določb, predpišejo zainteresirane države, vsaka, kolikor se nje tiče, način, kako naj se omenjeno načelo uporablja.

4) Prvi, drugi in tretji odstavek tega člena se enako uporabljajo tudi v primerih novih pristopitev k uniji, ali v primeru, če se varstvo razširi z uporabo 7. člena te konvencije ali če se umaknejo pridržki.

19. člen

Določbe te konvencije niso ovira za to, da se zahteva uporaba morebitnih širših predpisov, ki bi jih sprejela zakonodaja katere izmed držav unije.

20. člen

Vlade držav unije si pridržujejo pravico sklepati posebne aranžmaje, če bi bile z njimi dane avtorjem širše pravice, kot pa jim jih priznava konvencija, ali če bi vsebovali druge določbe, ki ne bi bile v nasprotju s to konvencijo. Določbe aranžmajev, ki ustrezajo zgoraj navedenim pogojem, ostanejo v veljavi.

21. člen

- 1) Posebne določbe, ki se nanašajo na države v razvoju, so v aneksu.
- 2) Aneks je sestavni del tega akta z izjemo prvega odstavka 28. člena pod b) te konvencije.

22. člen

- 1) a) Unija ima skupščino; sestavljajo jo države unije, ki jih vežejo člani 22 do 26 te konvencije.
b) Vlado vsake države predstavlja en delegat, ki mu eventualno pomagajo namestniki, svetovalci in strokovnjaki.
c) Izdatke vsake delegacije krije vlada, ki jo je imenovala.
- 2) a) Skupščina:
 - i) razpravlja o vseh vprašanjih, ki se nanašajo na unijo in njen razvoj ter uporabo te konvencije;
 - ii) daje Mednarodnemu uradu za intelektualno lastnino (v nadaljnjem besedilu: mednarodni urad), ki je predviden v konvenciji o ustanovitvi Svetovne organizacije za intelektualno lastnino (v nadaljnjem besedilu: organizacija), navodila, ki se nanašajo na pripravo konferenc za revizijo, pri čemer vseskozi upošteva pripombe držav unije, ki jih ne vežejo člani 22 do 26 te konvencije;
 - iii) obravnava in potrjuje delo generalnega direktorja organizacije v zvezi z unijo in mu daje vsa potrebna navodila, ki se nanašajo na vprašanja iz pristojnosti unije;
 - iv) voli člane izvršilnega odbora skupščine;
 - v) obravnava in potrjuje poročila in delo izvršilnega odbora in mu daje navodila;
 - vi) določa program, sprejema triletni proračun unije in potrjuje zaključne račune;
 - vii) sprejema finančni pravilnik unije;
 - viii) imenuje komiteje strokovnjakov in delovne skupine, ki so po njenem mnenju potrebne za uresničevanje smotrov unije;
 - ix) odloča, katerim državam, ki niso v uniji, in katerim vladnim in mednarodnim nevladnim organizacijam je lahko dovoljeno, da se udeležijo njenih zasedanj kot opazovalke;
 - x) sprejema spremembe členov 22 do 26 te konvencije;

- xi) izvaja vsako drugo ustrezno akcijo, ki prispeva k temu, da se dosežejo smotri unije;
 - xii) opravlja vse druge naloge, ki izhajajo iz te konvencije;
 - xiii) izvršuje pravice, ki so ji priznane s konvencijo o ustanovitvi organizacije, če jih je sprejela.
- b) O vprašanih, ki enako zanimajo tudi druge unije, katere upravlja organizacija, odloča skupščina šele, ko dobi mnenje koordinacijskega odbora organizacije.
- 3) a) Vsaka članica skupščine ima en glas.
- b) Skupščina je sklepčna, če je navzoča polovica držav članic skupščine.
- c) Ne glede na določbo tega odstavka pod b) lahko skupščina odloča, če je na zasedanju zastopanih manj kot polovica, vendar tretjina ali več držav njenih članic; vendar postanejo njeni sklepi, razen tistih, ki se nanašajo na njen poslovnik, izvršljivi šele, ko so izpolnjeni spodaj navedeni pogoji. Mednarodni urad sporoči omenjene sklepe državam članicam skupščine, ki niso bile zastopane, in jih pozove, naj v treh mesecih od omenjenega sporočila pismeno glasujejo oziroma sporočijo, da se glasovanja vzdržujejo. Če je po tem roku število držav, ki so tako glasovale ali se glasovanja vzdržale, vsaj enako številu držav, ki je primanjkovalo za sklepčnost med zasedanjem, postanejo omenjeni sklepi izvršljivi s pogojem, da so hkrati dobili potrebno večino.
- d) Razen v primeru iz drugega odstavka 26. člena te konvencije sprejema skupščina svoje sklepe z dvetretjinsko večino oddanih glasov.
- e) Vzdrževanje se ne šteje za glasovanje.
- f) Posamezen delegat more predstavljati eno samo državo in sme glasovati le v njenem imenu.
- g) Države unije, ki niso članice skupščine, so lahko navzoče na njenih zasedanjih kot opazovalke.
- 4) a) Skupščina se sestane vsaka tri leta na redno zasedanje ob istem času in v istem kraju kot generalna skupščina organizacije, razen v izrednih primerih; skliče jo generalni direktor.
- b) Izredno zasedanje skupščine skliče generalni direktor na zahtevo izvršilnega odbora ali četrte države članic skupščine.
- 5) Skupščina sprejme svoj pravilnik.

23. člen

- 1) Skupščina ima izvršilni odbor.
- 2) a) Izvršilni odbor sestavljajo države, ki jih izvoli skupščina izmed držav svojih članic. Razen tega ima država, na katere ozemlju ima organizacija svoj sedež, po tem naslovu v odboru *ex officio* eno mesto v odboru, razen v primeru iz sedmega odstavka 25.člena pod b) te konvencije.

b) Vlado vsake države članice izvršilnega odbora predstavlja en delegat, ki mu eventualno pomagajo namestniki, svetovalci in strokovnjaki.

c) Stroške vsake delegacije krije vlada, ki jo je imenovala.

3) Število držav članic izvršilnega odbora ustreza četrtini števila držav članic skupščine. Pri izračunu mest, ki jih je treba zagotoviti, se morebitni ostanek pri deljenju s štiri ne upošteva.

4) Pri izvolitvi članov izvršilnega odbora pazi skupščina na pravično zemljepisno razdelitev ter na potrebo, da so v izvršilnem odboru zastopane države članice posebnih aranžmajev, ki bi utegnili biti sklenjeni z unijo.

5) a) Člani izvršilnega odbora opravljajo svoje funkcije začeni od sklenitve zasedanja skupščine, na katerem so bili izvoljeni, do njenega naslednjega rednega zasedanja.

b) Znova smeta biti izvoljeni največ dve tretjini članov izvršilnega odbora.

c) Skupščina predpiše način volitev in morebitnih ponovnih volitev članov izvršilnega odbora.

6) a) Izvršilni odbor:

i) pripravlja osnutek dnevnega reda skupščine;

ii) daje skupščini predloge v zvezi z osnutkom programa in triletnega proračuna unije, ki ju pripravi generalni direktor;

iii) se izjavlja v mejah programa in triletnega proračuna o programih in letnih proračunih, ki jih pripravi generalni direktor;

iv) daje skupščini z ustreznimi komentarji občasna poročila generalnega direktorja in letna poročila o pregledu računov;

v) ukrepa, kar je koristno, da bi mogel generalni direktor izpolniti program unije, v skladu s sklepi skupščine in upoštevajoč okoliščine, ki nastanejo med dvema njenima zasedanjema;

vi) izvršuje vse druge naloge, ki so po tej konvenciji v njegovi pristojnosti.

b) O vprašanjih, ki zanimajo tudi druge unije, katere upravlja organizacija, odloča izvršilni odbor šele, ko dobi mnenje koordinacijskega odbora organizacije.

7) a) Izvršilni odbor se sestane vsako leto na svoje redno zasedanje, če je mogoče, ob istem času in v istem kraju kot koordinacijski odbor organizacije; skliče ga generalni direktor.

b) Izredno zasedanje izvršilnega odbora skliče generalni direktor bodisi na lastno pobudo ali na zahtevo predsednika odbora ali četrtine njegovih članov.

8) a) Vsaka država članica izvršilnega odbora ima en glas.

b) Za sklepčnost izvršilnega odbora je potrebna udeležba polovice držav članic.

- c) Sklepi se sprejemajo z navadno večino glasov.
- d) Vzdrževanje se ne šteje za glasovanje.
- e) Posamezen delegat more predstavljati eno samo državo in sme glasovati le v njenem imenu.
- 9) Države unije, ki niso članice izvršilnega odbora, so lahko navzoče na njegovih zasedanjih kot opazovalke.
- 10) Izvršilni odbor sprejeme svoj poslovnik.

24. člen

- 1) a) Administrativne naloge unije opravlja mednarodni urad, ki bo zavzel mesto urada unije, združenega z uradom, ustanovljenim z mednarodno konvencijo za varstvo industrijske lastnine.
- b) Mednarodni urad zagotavlja zlasti delo tajništev raznih organov unije.
- c) Generalni direktor organizacije je najvišji funkcionar unije in predstavlja unijo.
- 2) Mednarodni urad zbira in objavlja informacije, ki se nanašajo na varstvo avtorske pravice. Vsaka država unije sporoči čimprej mednarodnemu uradu besedilo vsakega novega zakona ter vsa uradna besedila, ki se nanašajo na varstvo avtorske pravice.
- 3) Mednarodni urad izdaja mesečno revijo.
- 4) Mednarodni urad daje vsaki državi unije na njeno zahtevo obvestila o vprašanjih, ki zadevajo varstvo avtorske pravice.
- 5) Mednarodni urad opravlja proučevanja in vse drugo, da se olajša varstvo avtorske pravice.
- 6) Generalni direktor in vsak član osebja, ki ga ta določi, sodeluje brez glasovalne pravice na vseh sejah skupščine, izvršilnega odbora in vsakega drugega odbora strokovnjakov ali delovne skupine. Generalni direktor ali član osebja, ki ga ta imenuje, je po uradni dolžnosti tajnik teh organov.
- 7) a) Mednarodni urad pripravlja po navodilih skupščine skupaj z izvršilnim odborom konference za revizijo določb konvencije, razen določb 22. do 26. člena te konvencije.
- b) Mednarodni urad se lahko z medvladnimi in mednarodnimi nevladnimi organizacijami posvetuje o pripravah konference za revizijo.
- c) Generalni direktor in osebe, ki jih ta določi, sodelujejo brez glasovalne pravice pri sprejemanju odločitev na teh konferencah.
- 8) Mednarodni urad izvršuje vse druge naloge, ki so v njegovi pristojnosti.

25. člen

- 1) a) Unija ima svoj proračun.

b) Proračun unije obsega dohodke in izdatke same unije, njen prispevek proračunu stroškov, ki so skupni vsem unijam, ter morebiten znesek, ki se da na razpolago proračunu konference organizacije.

c) Za stroške, ki so skupni vsem unijam, se štejejo stroški, ki niso namenjeni izključno uniji, temveč prav tako eni ali več drugim unijam, ki jih upravlja organizacija. Delež unije v teh skupnih stroških je sorazmeren s koristjo, ki jo ti stroški zanjo pomenijo.

2) Pri sprejemanju proračuna unije se upošteva potreba po njegovi usklajenosti s proračuni drugih unij, ki jih upravlja organizacija.

3) Viri financiranja proračuna unije so:

i) prispevki držav unije;

ii) takse in zneski, dobljeni za storitve, ki jih v imenu unije opravlja urad;

iii) dohodki, dobljeni s prodajo publikacij mednarodnega urada o uniji in s pravicami, ki pripadajo tem publikacijam;

iv) darila, volila in subvencije;

v) zakupnine, obresti in razni drugi dohodki.

4) a) Da bi določila svoj del prispevka v proračun, je vsaka država unije uvrščena v posamezen razred in plačuje svoje letne prispevke na podlagi števila enot, ki je določeno, kot sledi:

I. razred25 enot

II. razred20 enot

III.razred15 enot

IV. razred10 enot

V.razred5 enot

VI. razred3 enote

VII. razred1 enota

b) Če tega že prej ni storila, navede vsaka država pri deponiranju svoje ratifikacijske listine ali listine o pristopu, v kateri razred želi biti uvrščena. Razred lahko spremeni. Če izbere kakšen nižji razred, mora o tem obvestiti skupščino na enem njenih rednih zasedanj. Sprememba začne veljati z začetkom koledarskega leta po omenjenem zasedanju.

c) Letni prispevek vsake države je znesek, katerega razmerje do skupne vsote letnih prispevkov vseh držav k proračunu unije je enako razmerju med številom enot razreda, v katerega je uvrščena, in skupnim številom enot vseh držav skupaj.

d) Prispevki se vplačujejo vsako leto 1. januarja.

e) Država, ki zamudi s plačilom svojih prispevkov, ne more izvrševati svoje glasovalne pravice v nobenem organu unije, katerega član je, če je zaostanek njenega neplačanega dolga enak prispevku, ki ga dolguje za celi dve pretekli leti, ali večji od njega. Tej državi pa je lahko

dopuščeno, da obdrži svojo glasovalno pravico v tem organu vse dotlej, dokler ta organ meni, da je zamuda nastala zaradi izrednih in neizogibnih okoliščin.

f) Če proračun ni sprejet pred začetkom novega računskega leta, se proračun iz prejšnjega leta podaljša na način, ki je določen v finančnem pravilniku.

5) Takse in vsote, ki se dolgujejo za storitve, katere je za unijo opravil mednarodni urad, določi generalni direktor in o tem poroča skupščini in izvršilnem odboru.

6) a) Unija ima sklad za tekoče izdatke, v katerega se stekajo enkratna vplačila vseh držav unije. Če postane sklad nezadosten, odloči skupščina o njegovem povečanju.

b) Začetno vplačilo vsake posamezne države v zgoraj navedeni sklad ali njen delež v njegovem povečanju, je sorazmeren z njenim prispevkom za leto, v katerem je bil sklad ustanovljen ali je bilo odločeno, da se poveča.

c) O sorazmerju in načinu vplačila odloči skupščina na predlog generalnega direktorja in po poprejšnjem mnenju koordinacijskega odbora organizacije.

7) a) V sporazumu o sedežu, sklenjenem z državo, v kateri je sedež organizacije, se določi, da bo ta država dajala akontacije, če sklad za tekoče izdatke ne bi zadostoval. O znesku teh akontacij in pogojih, pod katerim se dajejo, pa sklenejo zadevne države in organizacije v vsakem primeru ločene sporazume. Vse dotlej, dokler je dolžna dajati akontacije, ima ta država na razpolago ex officio eno mesto v izvršilnem odboru.

b) Država, navedena v tem odstavku pod a), in organizacija sta vsaka posebej upravičeni, da s pismenim sporočilom odpovesta obveznost o dajanju akontacij. Odpoved začne veljati po preteku treh let od konca leta, v katerem je bila sporočena.

8) Pregled računov se zagotovi tako, kot je predvideno v finančnem pravilniku ene ali več držav unije, ali z zunanjimi kontrolorji, ki jih z njihovo privolitvijo imenuje skupščina.

26. člen

1) Spremembo 22., 23., 24. in 25. člena te konvencije in tega člena lahko predlaga vsaka država članica skupščine, izvršilni odbor ali generalni direktor. Generalni direktor sporoči te predloge državam članicam skupščine najmanj šest mesecev, preden jih dobi skupščina v obravnavo.

2) Vsako spremembo členov iz prvega odstavka tega člena, potrdi skupščina. Za sprejetje je potrebna tričetrtinska večina danih glasov; za vsako spremembo 22. člena te konvencije in tega odstavka pa je potrebna štiripetinska večina danih glasov.

3) Vsaka sprememba členov iz prvega odstavka tega člena začne veljati mesec dni potem, ko generalni direktor sprejme pismena sporočila, da so jo v skladu z ustreznimi ustavnimi pravili, sprejele tri četrtine držav, ki so bile članice skupščine v trenutku, ko je bila sprememba sprejeta. Vsaka, na ta način sprejeta sprememba omenjenih členov je obvezana za vse države, ki so članice skupščine v trenutku, ko začne sprememba veljati, ali ki to postanejo pozneje. Vsaka sprememba, s katero bi se povečale finančne obveznosti držav unije, pa veže le tiste med njimi, ki so sporočile, da se z njo strinjajo.

27. člen

- 1) Ta konvencija se lahko revidira, da bi se vanjo sprejele izboljšave, ki so takšne narave, da spopolnijo sistem unije.
- 2) V ta namen se sklicujejo zaporedoma v eni izmed držav unije konference njihovih delegatov.
- 3) Ne glede na 26. člen te konvencije, ki se uporablja za spremembo členov 22 do 26 te konvencije, zahteva vsaka revizija tega akta, vštetiš aneks, soglasnost danih glasov.

28. člen

- a) Vsaka država unije, ki podpiše ta akt, ga lahko ratificira, če ga ni podpisala, pa mu lahko pristopi. Ratifikacijske listine o pristopu se deponirajo pri generalnem direktorju.
 - b) Vsaka država unije lahko v svoji ratifikacijski listini ali listini o pristopu izjavi, da se njena ratifikacija ali pristop ne nanaša na člene 1 do 21 konvencije in ne na aneks; če je ta država že dala izjavo v smislu prvega odstavka člena VI aneksa, pa more v omenjeni listini izjaviti le to, da se njena ratifikacija ali pristop ne nanaša na člene 1 do 20 te konvencije.
 - c) Vsaka država unije, ki je v skladu s tem odstavkom pod b) izključila iz svoje ratifikacije ali svojega pristopa določbe, ki so navedene v omenjenem pododstavku, lahko pozneje izjavi, da razširja nanje učinek svoje ratifikacije ali pristopa. Takšno izjavo deponira pri generalnem direktorju.
- 2) a) Členi 1 do 21 te konvencije in aneks začnejo veljati tri mesece potem, ko sta izpolnjena naslednja dva pogoja:
 - i) da je najmanj pet držav unije ta akt ratificiralo ali mu pristopilo, ne da bi dalo izjavo po prvem odstavku tega člena pod b);
 - ii) da so Španija, Združene države Amerike, Francija in Združeno kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske pristopile k svetovni (univerzalni) konvenciji o avtorski pravici, spremenjeni v Parizu 24. julija 1971.
 - b) Uveljavitev, navedena v tem odstavku pod a), je opravljena za države unije, ki so najmanj tri mesece pred to uveljavitvijo deponirale ratifikacijske listine o pristopu, ki ne vsebujejo izjave v smislu prvega odstavka tega člena pod b).
 - c) Za vsako državo unije, za katero ne velja ta odstavek pod b) in ki ta akt ratificira ali mu pristopi, ne da bi dala izjavo v smislu prvega odstavka tega člena pod b), začnejo členi 1 do 21 te konvencije in aneks veljati tri mesece po dnevu, ko generalni direktor sporoči, da je deponirana zadevna ratifikacijska listina ali listina o pristopu, razen če ni v deponirani listini naveden kakšen poznejši datum. V slednjem primeru začnejo členi 1 do 21 te konvencije in aneks zanjo veljati tega tako označenega datuma.
 - d) Določbe tega odstavka pod a) do c) ne posegajo v uporabo člena VI aneksa.
- 3) Glede vsake države unije, ki ta akt ratificira ali mu pristopi z izjavo v smislu prvega odstavka tega člena pod b) ali brez nje, začnejo členi 22 do 28 te konvencije veljati tri mesece po dnevu,

ko generalni direktor sporoči, da je deponirana zadevna ratifikacijska listina ali listina o pristopu, razen če ni na deponirani listini označen kakšen poznejši datum. V slednjem primeru začnejo členi 22 do 28 te konvencije zanjo veljati tega tako označenega datuma.

29. člen

1) Vsaka država izven unije lahko pristopi k temu aktu in s tem postane pripadnica te konvencije in članica unije. Listine o pristopu se deponirajo pri generalnem direktorju.

2) a) S pridržkom tega odstavka pod b) začne ta konvencija veljati za vsako državo izven unije tri mesece po dnevu, ko generalni direktor sporoči, da je deponirana njena listina o pristopu, razen če ni v njej označen kakšen poznejši datum. V slednjem primeru začne ta konvencija zanjo veljati tega tako označenega datuma.

b) Če uveljavitev po tem odstavku pod a) sledi uveljavitvi členov 1 do 21 te konvencije in aneksa po drugem odstavku 28. člena pod a) te konvencije, so za omenjeno državo med tem časom obvezni členi 1 do 21 bruseljskega akta te konvencije, ki se nadomeščajo s členi 1 do 21 te konvencije in z aneksom.

29.bis člen

Ratifikacija tega akta ali pristop k temu aktu po vsaki državi, ki je ne vežejo členi 22 do 38 stockholmskega akta te konvencije, velja že s tem, da se lahko uporabi drugi odstavek 14. člena konvencije, s katero je bila ustanovljena organizacija, kot ratifikacija stockholmskega akta ali pristop k temu aktu, z omejitvijo iz prvega odstavka 28. člena pod b) i) omenjenega akta.

30. člen

1) Ne glede na izjeme, ki so dopuščene po drugem odstavku tega člena, prvem odstavku 28. člena pod b), drugem odstavku 33. člena te konvencije in po aneksu, ima ratifikacija ali pristop za posledico polnopraven pristop k vsem določbam in uživanje vseh koristi, ki jih določa ta konvencija.

2) a) Vsaka država unije, ki ta akt ratificira ali mu pristopi, lahko z izjemo drugega odstavka člena V aneksa, obdrži korist iz pridržkov, ki jih je prej formulirala, pod pogojem, da to pri deponiranju svoje ratifikacijske listine ali listine o pristopu izjavi.

b) Vsaka država izven unije lahko ob pristopu k tej konvenciji in z izjemo drugega odstavka člena V aneksa izjavi, da namerava 8. člen tega akta, ki se nanaša na pravico prevajanja, vsaj začasno nadomesti z določbami 5. člena Bernske konvencije iz leta 1886, dopolnjene v Parizu leta 1896, če se seveda te določbe nanašajo le na prevod v jezik, ki je v njej v splošni rabi. S pridržkom šestega odstavka člena I pod b) aneksa ima vsaka država pravico priznati glede pravice prevajanja dela, katerega država izvora je država, ki se sklicuje na tak pridržek, enako varstvo, kot ga priznava omenjena država.

c) Vsaka država se lahko v vsakem trenutku odreče tem pridržkom s sporočilom, ki ga pošlje generalnemu direktorju.

31. člen

1) Vsaka država lahko v svoji ratifikacijski listini ali listini o pristopu izjavi ali kadarkoli pozneje pisмено sporoči generalnemu direktorju, da velja ta konvencija za vsa ozemlja ali za del ozemelj, navedenih v izjavi ali sporočilu, za katerih zunanje odnose je odgovorna.

2) Vsaka država, ki je dala takšno izjavo ali poslala takšno sporočilo, lahko vselej sporoči generalnemu direktorju, da ta konvencija neha veljati za vsa ozemlja ali za del teh ozemelj.

3) a) Vsaka izjava, dana na podlagi prvega odstavka tega člena začne učinkovati istega dne kot ratifikacija ali pristop, katerih listini je priključena, vsako sporočilo poslano na podlagi omenjenega odstavka pa začne učinkovati po treh mesecih, odkar ga sporoči generalni direktor.

b) Vsako sporočilo na podlagi drugega odstavka tega člena začne učinkovati po dvanajstih mesecih, odkar ga prejme generalni direktor.

4) Tega člena ni mogoče razlagati tako, kot da katerakoli država unije priznava ali se molče strinja z dejanskim stanjem na kateremkoli ozemlju, za katero uporablja to konvencijo kakšna druga država unije na podlagi izjave, ki jo je dala po prvem odstavku tega člena.

32. člen

1) Ta akt nadomešča v odnosih med državami unije v obsegu, v katerem se uporablja, bernsko konvencijo z dne 9. septembra 1886 in poznejše akte ki izvirajo iz občasnih revizij. Prej veljavni akti ostanejo popolnoma ali v toliko, v kolikor niso nadomeščeni s tem aktom na podlagi prejšnjega stavka, v veljavi v odnosih z državami unije, ki ne bi ratificirale tega akta ali mu ne bi pristopile.

2) Države izven unije, ki pristopijo k temu aktu, ga uporabljajo, izvzemši tretji odstavek tega člena, za vsako državo unije, ki je ne veže ta akt, ali ki je, čeprav je ne veže, dala izjavo, predvideno v prvem odstavku 28. člena pod b) te konvencije. Omenjene države dopuščajo, da zadevna država unije v svojih odnosih z njimi:

i) uporablja določbe najpoznejšega akta, ki jo veže, in

ii) ima, z izjemo šestega odstavka člena I aneksa, pravico prilagoditi varstvo ravni, ki jo določa ta akt.

3) Vsaka država, ki je uporabila katerokoli pravico iz aneksa, sme uporabiti določbe aneksa, ki se nanašajo na pravico ali pravice, ki jih je uporabila, v svojih odnosih s katerokoli drugo državo unije, ki je ne veže ta akt, s pogojem, da slednja država privoli v njihovo uporabo.

33. člen

1) Vsak spor med dvema ali več državami unije v zvezi z razlago ali uporabo te konvencije, ki se ne reši s pogajanjem, se lahko na zahtevo katerekoli zadevne države postavi pred mednarodno sodišče v skladu s statutom sodišča, razen če državam, za katere gre, ustreza kakšen drug način reševanja. Država tožnika obvesti o sporu pred sodiščem mednarodni urad, ta pa o tem seznaní druge države unije.

2) Vsaka država lahko ob podpisu tega akta ali deponiranju svoje ratifikacijske listine ali listine o pristopu izjavi, da je ne veže prvi odstavek tega člena. Glede kakršnegakoli spora med njo in vsako drugo unijo se prvi odstavek tega člena ne uporabi.

3) Vsaka država, ki je dala izjavo po drugem odstavku tega člena, jo lahko vselej umakne s tem, da to sporoči generalnemu direktorju.

34. člen

1) Nobena država ne more po uveljavitvi členov 1 do 21 te konvencije in aneksa pristopiti prejšnjim aktom te konvencije niti jih ratificirati, razen v primeru iz 29bis člena te konvencije.

2) Po uveljavitvi členov 1 do 21 te konvencije in aneksa, ne more nobena država dati izjave po 5. členu protokola, ki se nanaša na države v razvoju, priključenega stockholmskemu aktu.

35. člen

1) Ta konvencija velja neomejen čas.

2) Vsaka država lahko odpove ta akt s sporočilom generalnemu direktorju. Ta odpoved ima za posledico tudi odpoved vseh prejšnjih aktov in učinkuje samo glede države, ki jo je dala; glede drugih držav unije ostane konvencija v veljavi in je izvršljiva.

3) Odpoved začne učinkovati po enem letu od dne, ko je generalni direktor prejel sporočilo.

4) Po pravici odpovedi, predvideni s tem členom, ne more seči nobena država, preden ne preteče pet let, računano od dne, ko je postala članica unije.

36. člen

1) Vsaka država članica te konvencije se zavezuje, da bo v skladu s svojo ustavo poskrbela za potrebne ukrepe, da bi zagotovila uporabo te konvencije.

2) Mišljeno je, da mora imeti posamezna država, ko se zaveže s to konvencijo, možnost, da v skladu s svojimi notranjimi zakoni prispeva k uporabi določb te konvencije.

37. člen

1) a) Ta akt je podpisan v enem izvodu v angleškem in francoskem jeziku in je z izjemo drugega odstavka tega člena deponiran pri generalnem direktorju.

b) Generalni direktor lahko po posvetovanju z zainteresiranimi vladami poskrbi tudi za uradna besedila v nemškem, arabskem, španskem, italijanskem in portugalskem jeziku ter drugih jezikih, ki jih bo označila skupščina.

c) V primeru spora v zvezi z razlago raznih besedil je verodostojno francosko besedilo.

2) Ta akt se lahko podpiše do 31. januarja 1972. Do tega dne bo izvod, ki je naveden v prvem odstavku tega člena pod a) deponiran pri vladi Republike Francije.

3) Generalni direktor pošlje dve usklajeni in overjeni kopiji podpisanega besedila tega akta vladam držav unije in vladi vsake druge države, ki to zahteva.

4) Generalni direktor registrira ta akt pri tajništvu organizacije Združenih narodov.

5) Generalni direktor sporoča vladam vseh držav unije podpise, deponiranja, ratifikacijske listine in listine o pristopu ter izjave v teh listinah ali izjave, dane po prvem odstavku 28. člena pod c), drugem odstavku 30. člena pod a) in b) in drugem odstavku 33. člena te konvencije, uveljavitev vseh določb tega akta, sporočila o odpovedih in sporočila, dana po drugem odstavku 30. člena pod c), prvem in drugem odstavku 31. člena, tretjem odstavku 33. člena ter prvem odstavku 38. člena te konvencije ter sporočila, navedena v aneksu.

38. člen

1) Države, ki niso ratificirale tega akta ali mu pristopile in ki jih ne vežejo členi 22 do 26 stockholmskega akta, lahko do 26. aprila 1975 izvršujejo, če to želijo, pravice, ki so določene v omenjenih členih, kot da jih te določbe vežejo. Vsaka država, ki želi izvrševati te pravice, deponira v ta namen pri generalnem direktorju pismeno sporočilo, ki učinkuje od dne, ko je prejeto. Takšne države se štejejo za članice skupščine do navedenega datuma.

2) Dokler vse države unije ne postanejo članice organizacije, deluje mednarodni urad organizacije tudi kot urad unije, generalni direktor pa kot njegov direktor.

3) Ko vse države članice postanejo članice organizacije, preidejo pravice, obveznosti in premoženje urada unije na mednarodni urad organizacije.

Aneks

Člen I

1) Vsaka država, ki se skladno z uvedeno prakso Generalne skupščine Združenih narodov, šteje za državo v razvoju in ratificira Pariški akt, katerega sestavini del je ta aneks, ali mu pristopi in ki zaradi svojega ekonomskega položaja in svojih socialnih ter kulturnih potreb meni, da ne more takoj izdati potrebnih predpisov, s katerimi bi zagotovila varstvo vseh pravic, ki jih določa omenjeni akt, lahko s sporočilom, ki ga deponira pri generalnem direktorju, ob deponiranju svoje ratifikacijske listine ali listine o pristopu ali, razen v primeru iz prvega odstavka člena I pod c) tega aneksa, kdajkoli pozneje izjavi, da bo uporabljala pravico iz člena II ali pravico iz člena III tega aneksa ali pa eno in drugo teh pravic. Namesto, da uporabi pravico iz tega člena II, lahko da izjavo v skladu s prvim odstavkom člena V pod a) tega aneksa.

2) a) Vsaka izjava, dana po prvem odstavku tega člena in sporočena pred pretekom desetih let, računano od uveljavitve členov 1 do 21 konvencije in tega aneksa, po drugem odstavku 28. člena konvencije, ostane v veljavi do preteka omenjenega časa. Obnoviti jo je mogoče v celoti ali deloma za druga zaporedna desetletja s sporočilom, ki se deponira pri generalnem direktorju ne več kot petnajst mesecev in ne manj kot tri mesece pred pretekom tekočega desetletnega obdobja.

b) Vsaka izjava, dana po prvem odstavku tega člena in sporočena po preteku desetih let, računano od uveljavitve členov 1 do 21 konvencije in tega aneksa po drugem odstavku 28. člena

konvencije, ostane v veljavi do preteka tekočega desetletnega obdobja. Obnoviti jo je mogoče tako, kot je določeno v drugem stavku tega odstavka pod a).

3) Vsaka država, ki se neha šteti za državo v razvoju po prvem odstavku in nima več pravice obnoviti svoje izjave tako, kot je to določeno v drugem odstavku tega člena, ali ki uradno ali neuradno umakne svojo izjavo - nima več možnosti, da bi uporabljala pravici iz prvega odstavka tega člena, bodisi po preteku tekočega desetletja, bodisi tri leta potem, ko se je prenehala šteti za državo v razvoju; tu se uporabi rok, ki najpozneje preteče.

4) Če so v trenutku, ko neha veljati izjava, dana po prvem ali drugem odstavku tega člena, v skladišču izvodi, ki so bili proizvedeni med veljavnostjo dovoljenja, danega na podlagi tega aneksa, jih je dovoljeno še dalje dajati v promet vse dotlej, dokler ne poidejo.

5) Vsaka država, ki jo vežejo določbe tega akta in je deponirala izjavo ali sporočilo v skladu s prvim odstavkom 31. člena konvencije v zvezi z njegovo uporabo za posebno ozemlje, katere položaj se lahko šteje za podobnega položaju držav, navedenih v prvem odstavku tega člena, lahko da glede tega ozemlja izjavo iz prvega odstavka, in sporočilo o obnovitvi iz drugega odstavka tega člena. Vse dotlej, dokler je ta izjava ali to sporočilo v veljavi, se določbe tega aneksa uporabljajo za ozemlje, glede katerega sta bila dana.

6) a) Dejstvo, da kakšna država uporablja eno izmed pravic iz prvega odstavka tega člena, ne dovoljuje kakšni drugi državi, da bi priznala delom, katerih država izvora je zadevna prva država, manjše varstvo, kot ga je dolžna priznati po členih 1 do 20 konvencije.

b) Pravice vzajemnosti iz drugega stavka v drugem odstavku 30. člena pod b) konvencije, ni mogoče do dneva, ko preteče rok, ki se uporablja v skladu s tretjim odstavkom člena I tega aneksa, izvrševati za dela, katerih država izvora je država, ki je dala izjavo v skladu s prvim odstavkom člena V pod a) tega aneksa.

Člen II

1) Vsaka država, ki izjavi, da bo uporabljala pravico iz tega člena, je glede del, objavljenih v tiskani obliki ali v katerikoli drugi podobni obliki reproduciranja, upravičena zamenjati izključno pravico prevajanja iz 8. člena konvencije s sistemom neizključnih in neprenosnih dovoljenj, ki jih da pristojni organ pod spodaj navedenimi pogoji in v skladu s členom IV tega aneksa.

2) a) Če po preteku treh let ali daljšega obdobja, ki ga določajo domači zakoni omenjene države, računano od prve objave nekega dela, imetnik pravice prevajanja ne objavi njegovega prevoda v jeziku, ki je v splošni rabi v omenjeni državi, ali tega ne dovoli, lahko dobi vsak njen državljan, z izjemo tretjega odstavka tega člena dovoljenje, da delo prevede na omenjeni jezik in ga objavi v tiskani obliki ali katerikoli drugi podobni obliki reproduciranja.

b) Na podlagi tega člena se sme dati dovoljenje tudi tedaj, če so vse izdaje prevoda, objavljenega v zadevnem jeziku, pošle.

3) a) Če je delo prevedeno na jezik, ki v posamezni državi ali več razvitih državah članicah unije ni v splošni rabi, se enoletno obdobje zamenja z obdobjem treh let iz drugega odstavka tega člena pod a).

b) Vsaka država, navedena v prvem odstavku tega člena, lahko s soglasno privolitvijo razvitih držav, članic unije, v katerih je v splošni rabi isti jezik, kadar gre za prevod na ta jezik, zamenja triletno obdobje iz drugega odstavka tega člena pod a), s krajšim obdobjem, določenim v skladu z omenjeno privolitvijo, pri čemer pa to ne sme biti krajše od enega leta. Pri vsem tem pa določbe iz prejšnjega stavka ne veljajo, če je jezik, za katerega gre, angleščina, španščina ali francoščina. Vsak sporazum v tem smislu sporočijo generalnemu direktorju vlade tistih držav, ki ga sklenejo.

4) a) Nobenega v tem členu navedenega dovoljenja ni dovoljeno izdati pred pretekom dopolnilnega roka šestih mesecev v primeru, ko ga je mogoče dobiti po preteku treh let, oziroma devetih mesecev v primeru, ko ga je mogoče dobiti po preteku enega leta:

i) računano od dneva, ko je prosilec izpolnil formalnosti, ki so določene v prvem odstavku člena IV tega aneksa;

ii) ali pa, računano od dne, ko prosilec pošlje kopije prošnje, ki jo je vložil pri organu, pristojnem za izdajo dovoljenja, kot je to predvideno v drugem odstavku člena IV tega aneksa, če istovetnost in naslov imetnika pravice nista znana.

b) Če imetnik pravice v šestih ali devetih mesecih objavi prevod na jezik, za katerega je bila vložena prošnja, ali to dovoli, se na podlagi tega člena ne izda nobeno dovoljenje.

5) Vsako, v tem členu navedeno dovoljenje se sme dati edinole za šolsko ali univerzitetno rabo ali pa za raziskovanje.

6) Če imetnik pravice prevajanja objavi prevod posameznega dela ali to dovoli po ceni, katera se da primerjati s ceno, ki je v zadevni državi običajna za podobna dela, preneha vsakršno, na podlagi tega člena izdano dovoljenje veljati, če je ta prevod glede jezika in vsebine v bistvu enak prevodu, objavljenemu na podlagi dovoljenja. Vsi, še pred iztekom dovoljenja izdani izvodi se smejo dalje dajati v promet vse dotle, dokler ne poidejo.

7) Za dela, ki so sestavljena pretežno iz ilustracij, se sme dovoljenje za prevod in objavo besedila ter za reprodukcijo in objavo ilustracij izdati le, če so izpolnjeni pogoji iz člena III tega aneksa.

8) Nobenega dovoljenja ni dovoljeno izdati na podlagi tega člena, če avtor umakne iz prometa vse izvode svojega dela.

9) a) Dovoljenje, da se prevede posamezno delo, ki je bilo objavljeno v tiskani obliki ali v katerikoli drugi podobni obliki reproduciranja, se lahko izda tudi katerikoli radiodifuzni ustanovi, ki ima svoj sedež v državi, navedeni v prvem odstavku tega člena, če se obrne zanj s prošnjo na pristojni organ te države; pri tem pa morajo biti izpolnjeni vsi tile pogoji:

i) da je to prevod izvoda, ki je bil izdelan in nabavljen v skladu z zakoni omenjene države;

ii) da je prevod dovoljeno uporabljati le v oddajah, ki so namenjene za pouk ali za širjenje informacij znanstvene ali strokovne narave, posvečenih strokovnjakov določenega poklica;

iii) da se prevod uporablja izključno za namene, naštetih v točki ii) v tistih oddajah, ki se oddajajo na dovoljen način in so namenjene uporabnikom v omenjeni državi, všteti sem tudi oddaje, ki

se oddajajo z zvočnimi ali vizualnimi posnetki, izdelanimi na zakonit način in izključno za takšne oddaje;

iv) da nobena uporaba prevoda ni lukrativna po naravi.

b) Zvočne ali vizualne posnetke posameznega prevoda, ki ga je izdelala radiodifuzna ustanova med veljavnostjo dovoljenja, izdanega na podlagi tega odstavka, lahko v enake namene, vendar z izjemo pogojev, naštetih v tem odstavku pod a), in v sporazumu z njo uporablja tudi druga radiodifuzna ustanova, ki ima svoj sedež v tisti državi, katere pristojni organ je izdal zadevno dovoljenje.

c) Pod pogojem, da se spoštujejo vsa merila in vsi pogoji, navedeni v tem odstavku pod a), se sme prav tako izdati dovoljenje radiodifuzni ustanovi, da prevede katerokoli besedilo v akustično-vizualnem posnetku, ki je bil napravljen in objavljen edinole za šolsko in univerzitetno rabo.

d) Z izjemo določb tega odstavka pod a) do c) se uporabljajo določbe prejšnjih odstavkov za dovolitev in za uporabo vsakršnega dovoljenja, izdanega na podlagi tega odstavka.

Člen III

1) Vsaka država, ki izjavi, da bo uporabila pravico, ki jo določa ta člen, bo upravičena zamenjati izključno pravico reproduciranja iz 9. člena konvencije s sistemom neizključnih in neprenosnih dovoljenj, ki jih izda pristojni organ pod spodaj navedenimi pogoji in v skladu s členom IV tega aneksa.

2) a) Glede del, za katera se uporablja ta člen na podlagi sedmega odstavka tega člena, lahko dobi vsak državljan države iz prvega odstavka, če imetnik pravice reproduciranja:

i) po preteku obdobja iz tretjega odstavka tega člena računano od prve objave posamezne določene izdaje takšnega dela, ali

ii) po preteku daljšega obdobja, ki ga določajo domači zakoni omenjene države in se računa začevši od istega datuma,

ne da izvodov te izdaje v tej državi v prodajo, da zadosti potrebam bodisi široke javnosti bodisi šolskega in univerzitetnega pouka, ali tega ne dovoli po ceni, katera se da primerjati s ceno, ki je v omenjeni državi običajna za podobna dela - dovoljenje, da to izdajo reproducira in objavi za šolski ali univerzitetni pouk po tej ali po nižji ceni.

b) Dovoljenje za reprodukcijo in objavo posameznega dela, ki je bilo dano v promet tako, kot je določeno v tem odstavku pod a), se lahko da pod pogoji, določenimi v tem členu tudi, če po preteku obdobja, ki se uporablja, dovoljenih izvodov te izdaje ni več v prodaji, za šest mesecev, da se v zadevni državi zadosti potrebam bodisi široke javnosti bodisi šolskega in univerzitetnega pouka, po ceni, katera se da primerjati s ceno, ki velja v omenjeni državi za podobna dela.

3) Obdobje, na katero se nanaša drugi odstavek tega člena pod a) i), traja sedem let. Pač pa traja to obdobje:

i) za dela, v katerih se obravnavajo vprašanja iz eksaktnih in naravoslovnih ved in tehnologije - tri leta;

ii) za dela, ki pripadajo področju domišljije, kot so romani, pesniška, dramska in dramsko-glasbena dela ter za knjigo o umetnosti - sedem let.

4) a) V primeru, ko je dovoljenje mogoče dobiti po preteku triletnega obdobja, ga ni mogoče izdati na podlagi tega člena pred pretekom šestmesečnega roka:

i) računano od dneva, ko je prosilec izpolnil pogoje, predvidene v prvem odstavku člena IV tega aneksa;

ii) ali pa od dne, ko je prosilec začel pošiljati kopije prošnje, ki jo je vložil pri organu, pristojnem za izdajo dovoljenja, kot je to predvideno v drugem odstavku člena IV tega aneksa, če istovetnost in naslov imetnika reprodukcijske pravice nista znana.

b) V drugih primerih in če je uporaben drugi odstavek člena IV tega aneksa, dovoljenja ni mogoče izdati pred pretekom trimesečnega roka, računano od dneva pošiljanja kopij prošnje.

c) Če je delo med šestmesečnim ali trimesečnim rokom, navedenim v tem odstavku pod a) in b), dano v prodajo, kot je to določeno v drugem odstavku tega člena pod a), ni mogoče na podlagi tega člena izdati nobenega dovoljenja.

d) Nobenega dovoljenja ni dovoljeno dati, če avtor umakne iz prometa vse izvode izdaje, za katerih reproduciranje in objavo je bilo zaproseno dovoljenje.

5) Dovoljenje za reprodukcijo in objavo prevoda posameznega dela se ne izda na podlagi tega člena v spodaj navedenih primerih:

i) če prevoda, za katerega gre, ni objavil imetnik pravice prevajanja ali tega ali ni dovolil;

ii) če delo ni bilo prepovedano na jezik, ki je v splošni rabi v tisti državi, v kateri je bilo zaproseno dovoljenje.

6) Če da imetnik pravice reproduciranja izvode izdaje posameznega dela v prodajo v državi, navedeni v prvem odstavku tega člena, da zadosti potrebam bodisi široke javnosti bodisi šolskega in univerzitetnega pouka, ali to dovoli po ceni, katera se da primerjati s ceno, ki je v omenjeni državi običajna za podobna dela, preneha vsakršno, na podlagi tega člena izdano dovoljenje veljati, če je izdaja glede jezika in vsebine v bistvu enaka jeziku in vsebini izdaje, objavljene na podlagi dovoljenja. Vsi, še pred iztekom dovoljenja izdelani izvodi se smejo dalje dajati v promet vse dotlej, dokler ne poidejo.

7) a) Z izjemo tega odstavka pod b) so dela, za katera se uporablja ta člen, le tista dela, ki so objavljena v tiskani obliki ali v katerikoli drugi podobni obliki reproduciranja.

b) Ta člen se prav tako uporablja za akustično-vizualno reproduciranje dovoljenih akustično-vizualnih posnetkov, če tvorijo ali spajajo zavarovana dela, ter za prevod spremljajočega besedila v jeziku, ki je v splošni rabi v državi, v kateri je bilo zaproseno dovoljenje, ko se povsem jasno ugotovi, da so bili zadevni akustično-vizualni posnetki zasnovani in objavljeni edinole za šolsko in univerzitetno rabo.

Člen IV

1) Vsako v členu II ali III tega aneksa navedeno dovoljenje se sme izdati le, če prosilec v skladu s predpisi, ki veljajo v zadevni državi, dokaže, da je prosil imetnika pravice za dovoljenje, da delo prevede in prevod objavi ali izdajo reproducira in jo objavi, za kar pač gre, pa njegovega dovoljenja ni mogel dobiti oziroma ni mogel priti do njega, čeprav je storil vse, kar je bila njegova dolžnost. Hkrati, ko pošlje to prošnjo imetniku pravice, mora prosilec o tem obvestiti vsak domač ali mednarodni center za informacije, ki je naveden v drugem odstavku tega člena.

2) Če prosilec ni mogel najti imetnika pravice, mora z letalsko pošto poslati priporočeno kopije prošnje, vložene pri organu pristojnem za izdajo dovoljenja, založniku, katerega ime je navedeno na delu, in vsakemu domačemu in mednarodnemu centru za informacije, ki je mogel biti naveden v sporočilu, ki ga je v ta namen deponirala pri generalnem direktorju vlada tiste države, za katero se domneva, da ima založnik v njej glavni sedež svoje dejavnosti.

3) Ime avtorja mora biti na vseh izvodih prevoda ali reprodukcije, objavljene med veljavnostjo dovoljenja, izdanega na podlagi člena II ali člena III tega aneksa. Naslov dela mora biti na vseh izvodih. Če gre za prevod, mora biti izvirni naslov dela vselej na vseh izvodih.

4) a) Nobeno dovoljenje, izdano na podlagi člena II ali člena III tega aneksa, ne more veljati za izvoz izvodov, in velja za objavljanje prevoda ali reproduciranje, za kar pač gre, le na ozemlju države, v kateri je bilo to dovoljenje zaproseno.

b) Za uporabo tega odstavka pod a) je treba šteti za izvoz, če se izvodi pošljejo iz kakšnega ozemlja v državi, ki je zanj dala izjavo v skladu s petim odstavkom tega člena I tega aneksa.

c) Če pošlje kakšna vladna ustanova ali katerakoli druga javna ustanova države, ki je v skladu s členom II tega aneksa dala dovoljenje za prevod dela na drug jezik, razen angleščine, španščine ali francoščine, izvode prevoda, objavljenega na podlagi takšnega dovoljenja, v kakšno drugo državo, se takšna pošiljka v smislu tega odstavka pod a) ne šteje za izvoz, če so izpolnjeni tile pogoji:

i) da so tisti, katerim se izvodi pošiljajo, posamični državljani države, katere pristojni organ, je dal dovoljenje, ali skupinske organizacije takšnih državljanov;

ii) da so izvodi namenjeni le za šolsko in univerzitetno rabo ali za raziskovanja;

iii) da pošiljanje izvodov in njihovo razdeljevanje osebam, katerim so namenjeni, ni lukrativne narave;

iv) da je država, v katero so izvodi poslani, sklenila z državo, katere pristojni organ je dal dovoljenje, sporazum, s katerim se dovoljuje njihovo sprejemanje ali razpečevanje, ali eno in drugo, in če je vlada slednje države, takšen sporazum sporočila generalnemu direktorju.

5) Vsak izvod, objavljen med veljavnostjo dovoljenja, izdanega na podlagi člena II ali III tega aneksa, mora vsebovati v ustreznem jeziku navedbo, v kateri je natančno določeno, da se izvod daje v promet edinole v državi ali na ozemlju, za katero velja omenjeno dovoljenje.

6) a) Na domačem področju se ukrene vse potrebno:

i) da je z dovoljenjem dopuščeno v prid imetnika pravice prevajanja ali reproduciranja, za kar pač gre, pravično plačilo, ustrezno lestvici avtorskih plačil, ki se redno plačujejo v primerih prosto dogovorjenih dovoljenj med osebami v obeh zadevnih državah; in

ii) da sta zagotovljena plačilo in njegov transfer; če obstoji domač predpis o devizah, stori pristojni organ vse da z mednarodnimi mehanizmi zagotovi transfer plačila v mednarodni konvertibilni valuti ali v njenem ekvivalentu.

b) V okviru domače zakonodaje morajo biti predpisani potrebni ukrepi, da se zajamči pravilen prevod dela ali natančno reproduciranje izdaje, za kar pač gre v posameznem primeru.

Člen V

1) a) Vsaka država, ki je upravičena izjaviti, da bo uporabljala pravico iz člena II tega aneksa, lahko da, če ratificira ta akt ali mu pristopi, namesto takšne izjave:

i) izjavo v smislu tega predpisa glede pravic prevajanja, če je to država, za katero velja drugi odstavek 30. člena pod a) konvencije;

ii) izjavo, kot je to predvideno v prvem stavku drugega odstavka 30. člena pod b) konvencije, če je to država, za katero velja drugi odstavek 30. člena pod a) konvencije, in celo, če ni država izven unije.

b) V državi, ki se neha šteti za državo v razvoju, kot je to navedeno v prvem odstavku člena I tega aneksa, ostane izjava, dana v skladu s tem odstavkom, v veljavi do dne, ko preteče rok, ki se uporablja v skladu s tretjim odstavkom člena I tega aneksa.

c) Nobena država, ki da v skladu s tem odstavkom izjavo, se ne more pozneje sklicevati na pravico iz člena II tega aneksa, celo niti tedaj, če jo umakne.

2) Z izjemo tretjega odstavka ne more nobena država, ki je uporabila pravico iz člena II tega aneksa, pozneje dati izjave v skladu s prvim odstavkom tega člena.

3) Vsaka država, ki se neha šteti za državo v razvoju, kot je to navedeno v prvem odstavku člena I tega aneksa, lahko da najpozneje dve leti pred pretekom roka, ki se uporablja v skladu s tretjim odstavkom člena I tega aneksa, izjavo v smislu prvega stavka v drugem odstavku 30. člena pod b) konvencije, ne glede na to, da ne gre za državo izven unije. Ta izjava učinkuje od tistega dne, ko preteče rok, ki se uporablja v skladu s tretjim odstavkom člena I tega aneksa.

Člen VI

1) Vsaka država lahko začneši z datumom, s katerim je označen ta akt, in kdajkoli, preden jo vežejo členi 1 do 21 konvencije in ta aneks, izjavi:

i) če gre za državo, ki bi bila, če bi jo vezali členi 1 do 21 konvencije in ta aneks, upravičena uporabljati pravice iz prvega odstavka člena I tega aneksa, da bo uporabljala člen II ali člen III tega aneksa ali pa oba za delo, katerega država izvora je država, ki se po točki ii) tega odstavka strinja z uporabo teh členov za takšna dela, ali ki jo vežejo členi 1 do 21 konvencije in ta aneks; posamezna takšna izjava se lahko nanaša na člen V namesto na člen II tega aneksa;

ii) da se strinja, da uporabljajo države, ki so dale izjavo po točki i) tega odstavka ali sporočilo po členu I tega aneksa, ta aneks za dela, za katera je sama država izvora.

2) Vsaka izjava po prvem odstavku mora biti pismena in deponirana pri generalnem direktorju ter učinkuje od dne, ko je bila deponirana.

Da bi to potrdili so podpisani v ta namen po predpisih pooblaščeni, podpisali ta akt.

Sestavljeno v Parizu, 24. julija 1971.